

Tiden går snabbt mot sitt slut

Av Victoria Nehale

Översättning: Svante Kvam

Detta är ett kort vittnesbörd av Victoria Nehale.

Jag föddes och har bott hela mitt liv i Namibia, jag gav mitt liv till Jesus den 6 e februari 2005.

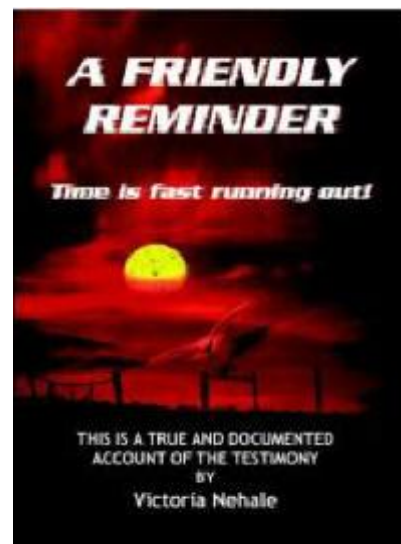
Herren Jesus Kristus har uppenbarat många saker för mig inom det andliga området och fört mig ett antal gånger till helvetet. Herren instruerade mig att dela mina erfarenheter till folket; Han varnade mig också för att lägga till något eller att utelämnat något av det som Herren Jesus Kristus visade eller har talat om för mig. När jag skrev denna bok i slutet av 2006 hade Herren Jesus Kristus besökt mig 33 gånger. Varje gång vid dessa besök sade Herren alltid detta till mig innan Han lämnade mig: Tiden går snabbt mot sitt slut.

Första besöket till Helvetet

Vid slutet av veckan den 23 e juli 2005, tog jag en taxi för att åka den halvtimmes långa vägen ut från staden Odwanga där jag arbetade, till min hemby för att tillbringa veckoslutet hos mina föräldrar. På vägen hem hade jag en känsla av att något speciellt kommer att hända den kvällen. Jag kom fram vid 18:00 tiden, det var då folket brukade ordna för middag. Jag befann mig i köket tillsammans med de andra i familjen, jag låg på ett gammalt lakan på golvet medan mina små syskonbarn sjöng sina söndagsskolor. Plötsligt kände jag hur en tung smärjelse kom över mig, min kropp blev mycket svagt jag var utslagen av Guds kraft. Jag såg en man som hade en lång vit klädnad som var sammanknuten med ett rep i samma färg, Han kom gående mot mig där jag låg. Det var ett ljusskimmer omkring honom som även strålade ut. Han bar bruna sandaler; Hans ansikte såg ut som människorna i Mellan Östern med en vacker hy. Hans ansikte var mycket vänligt och full av härlighet men jag kunde inte se hans ögon. När Han talade var hans röst mild, vänligt och kärleksfullt, men ändå med auktoritet; vägor av kärlek utstrålade från hela hans varelse.

Han sträckte handen mot mig där jag låg och lyfte upp mig. Helt plötsligt var jag förvandlad och hade en vacker kropp; jag såg ut som när jag var arton år gammal. Jag hade en vit klädnad knuten med ett vitt rep. Även om hela min klädnad var vit, var materialet olik mans klädnad. Hans klädnad var som silke med ett lyster som jag inte vet hur jag skall förklara.

Han sade mycket vänligt och med kärleksfull röst; *"Victoria, jag vill att du följer med mig; jag skall visa för dig skrämmande saker och jag kommer att ta dig med till en plats där du aldrig har varit i hela ditt liv"*. Han tog mig vid handen och vi for iväg. Det kändes som om vi gick på luften medan vi for fram åt hela tiden. Efter en stund blev jag trött och jag talade om för honom att jag inte kunde fortsätta färden och bad honom att jag skulle få återvända. Han bara tittade på mig och sade ödmjukt; *"Du är inte trött – det är bara bra med dig. Om du blir tröt, då skall jag bära dig, men nu är det bra med dig. Frid vare med dig. Låt oss fortsätta"*.

Platsen vi kom till var mycket torrt värre än den värsta öken någon människa känner till, utan tecken till liv av något slag. Där fanns inte enda träd eller grässtrå eller något levande. Det var verkligen en mycket deprimerande plats.

Vi kom till en port, mannen vände sig mot mig och sade: *”Victoria, vi kommer nu att gå in genom porten, det du får se kommer att skrämma dig och göra dig upprörd, men du måste förtrösta på att vart helst jag för dig kommer du att vara beskyddad. Öppna dina ögon och var uppmärksam på det jag kommer att visa dig.”* Jag var förskräckt och började gråta. Jag protesterade och bad att mannen skulle föra mig tillbaka. Jag sade att jag inte ville gå in till platsen för jag såg genom porten vad som pågick där inne. Han såg på mig och sade, *”Frid vare med dig; Jag är med dig. Vi måste gå in, för tiden går snabbt motsitt slut”*.

Vi gick in genom porten. Jag kan inte förklara för dig allt det hemska på denna plats. Jag är övertygad om att i hela universum finns ingen annan plats som är så hemsk som den platsen. Platsen var mycket stor och jag upplevde att platsen utökades hela tiden. Det var en plats av yttersta mörker och dess hetta kan inte uppmätas, den var hetare än den hetaste eld. Jag såg inga eldsflammar eller var värmen kom ifrån, men det var HETT. Där fanns flugor av alla slag; gröna, svarta och grå flugor. Alla tänkbara slags flugor fanns där. Dessutom fanns där korta, tjocka svarta maskar, de krälade överallt. Maskarna började kräla på oss, flugorna kom också över oss. Platsen var fylld av den mest äckliga stank; det finns inte ord att beskriva den intensiva stanken på platsen. Lukten liknade mest ruttet kött men var hundrafalt värre än det mest ruttna kött jag någonsin känt i hela mitt liv. Platsen var fylld av ljud från klagande, tandagnisslan och demoniskt ondskefullt skratt.

Det mest hemska var att platsen var fylld av människor. Det fanns så många människor att deras antal inte går att räkna. Människorna var i skelletform. Jag kan med övertygelse säga att dessa skellet var människor för jag kände igen några av mina nära släktingar och människor från min by. Deras ben var mörk grå och mycket torra. De hade långa vassa tänder som hos vilddjur. De hade en stor och vid mun med en lång ljusröd tunga. Deras fötter hade långa smala tår och fingrarna var långsmala med långa vassa naglar. En del hade svans och horn.

Där fanns demoner tillsammans med folket; demonerna såg ut som alligatorer och de gick på fyra ben. De var hemmastadda i den miljön, de irriterade och plågade människorna hela tiden. Det ljud demonerna åstadkom var som feststämning, de såg ut att vara glada och bekymmersfria, de dansade och hoppade hela tiden. Människorna däremot såg ut att vara miserabla och deprimerade, de var i en situation av total hopplöshet. Ljudet från människorna var orsakad av deras smärta; de grät, skrek och gnisslade sina tänder och var i en desperat situation av obegriplig smärta och vända.

Människorna på denna plats var oräkneliga men jag kunde tydligt se att majoriteten av dem var kvinnor. De var uppdelade i olika grupper. Även om de var i grupper, var det ändå omöjligt att avgränsa antalet människor för grupperna var extremt stora.

Mannen ledde mig till en grupp som fanns på den östra sidan. Han såg på mig och sade: *”Victoria, detta är en grupp som vägrade att förlåta andra. Många gånger och på många olika sätt talade jag om för dem att förlåta varandra, men de förkastade mig. Jag har förlåtit dem*

alla deras synder men de vägrade att förlåta andra. Deras tid tog slut och sedan hamnade de hit. De kommer att vara här hela evigheten; de äter frukten av deras arbete för alltid och för alltid. Trots allt är det smärtsamt för mig att se dem på denna hemska plats och i denna eviga situation – för att jag älskar dem.”

Jag fördes till nästa grupp, mannen sade att dessa människor i den andra gruppen var de som hade skulder. Det fanns tre olika kategorier i gruppen. Den första kategorin var de som hade skulder till andra, de hade möjlighet att betala sin skuld men de drog ut på tiden och förhalade med betalningen. De sade att de skall betala i morgon, nästa vecka, eller nästa år, till dess att deras tid rann ut för dem och nu har de funnit sig själva på denna plats. Här kommer de att bli kvar för alltid; de äter frukten av sitt arbete.

Den andra gruppen var de som hade skuld som de kunde betala tillbaka och de var villiga att betala skulden, men de var rädda för konsekvenserna för kanske om de sade sanningen kunde de bli förkastade eller att de kunde hamna i fängelse, eller att det de hade gjort blev känt för hela världen och de skulle bli förödmjukade. Mannen sade: *”Ingen av dem kom till mig för att be om en utväg. Om de hade gjort det, hade jag visat dem en enkel utväg. De använde sin egen vishet och tänkesätt som inte hjälpte dem överhuvudtaget. Deras tid rann ut och de fann sig själva på denna plats där de kommer att vara för alltid. De äter frukten av sitt arbete”*.

Sedan sade mannen: *”Den tredje kategorin hade skulder som de inte kunde betala tillbaka, men äter, ingen av dem talade om för mig att de hade skulder som de inte kunde betala. Om de hade gjort det, då hade jag betalat deras skuld. De försökte också att använda sitt eget tänkande och vishet som inte gav dem någon hjälp. Nu har de funnit sig själva på denna plats där de kommer att vara för alltid. De äter frukten av sitt arbete. Mitt hjärta värker för dessa människor för jag har stor kärlek till dem”*.

I den första gruppen såg jag två av mina nära kvinnliga släktingar, samt en tolvåring också en släkting till mig. Jag visste att hon var tolv år gammal för det var så gammal hon var när hon dog. I den andra gruppen såg jag också några av mina släktingar tillsammans med en pastor som jag kände mycket väl. Jakes, min pojkvän som hade begått självmord för att jag gav mitt liv till Kristus, han fanns också i den andra gruppen. Jag såg också några av mina grannar i båda grupperna.

Jag kände igen de människor jag kände innan de dog, de kände också igen mig. Mina släktingar var mycket arga när de såg mig, de ropade oanständigheter mot mig, de använde det mest vulgära språk när de förbannade mig. En av dem sade att jag inte var värdig att vara tillsammans med mannen som följde mig, de berättade sådant jag hade gjort innan jag gav mitt liv till Kristus. De ljög inte; det som de anklagade mig för var sant. Jakes sade att jag tillhörde honom och att jag skulle komma dit som han var för att jag hade begått samma synder som han. Först blev pastorn glad att få se mig och han sade att det var bra att jag kom, men hans attityd förändrades på en gång när han såg i vems sällskap jag var, han började också förbanna och använde ett orent språk. Mannen som följde mig sade att jag skulle ignorera dem för de visste inte vad de gjorde.

Jag var lamslagen och mycket ledsen; min kropp skakade och jag kunde inte stå. Jag grä hejdlöst. Mannen vände sig mot mig och kramade om mig, Han sade: *”Frid vare med dig*

Victoria.” Styrkan återvände, jag kände mig säker när Han omfamnade mig. Sedan sade Han att vi skulle lämna platsen och gå tillbaka. Han såg på mig och sade: ”*Victoria, jag har visat dig. Nu måste du välja i vilken grupp du vill vara; valet är ditt. Du måste berätta för människor allt det du har sett och upplevt, men lägg inte till någonting eller undanhåll någonting.*”

Jag kommer ihåg att vi tillsammans lämnade den hemska platsen men jag vet inte var jag lämnade Honom, för jag blev medveten om att jag öppnade mina ögon och var tillbaka i min fysiska kropp och låg på Oshkati Hospital – sjukhus. Jag hade dropp i min vänstra arm, jag såg min mor och i ett hörn av rummet var några grannar från byn som förvånat tittade på mig. Jag såg i min mors ansikte att hon hade gråtit. Jag frågade en av sköterskorna om hon visste vad som var fel med mig men hon bara skämtade med mig och sade: ”Du har skickats tillbaka, du kanske har gjort något fel och behöver göra bättring.” Sköterskan försökte tala lätsamt om mitt förhållande men jag såg att hon var rädd att komma närmare mig. Jag bad henne att kalla på doktorn som hade tagit hand om mig.

När han kom sade han att han inte visste vad som var fel med mig. Till att börja med tänkte han att det kunde vara malaria, men resultatet var negativt. Han fortsatte berätta att min temperatur, puls och blodtryck var farligt låga men han kunde inte hitta orsaken till det. Han sade att det fanns ingenting han kunde göra för mig, han kunde inte behandla mig för jag var inte sjuk. Droppen de hade lagt i min arm fungerade inte först, men när jag öppnade mina ögon började det att fungera. Han rekommenderade att jag skulle få en till dropp när den första runnit ut så att jag kunde få tillräckligt med styrka att gå hem.

Jag var skrämmd av det jag hade sett på den platsen och jag kunde inte sluta gråta. Stanken från den hemska platsen fortsatte att vara lika verklig som när jag var där. Minnesbilder från platsen flimrade till inom mig hela tiden. Jag kunde inte sova, jag hade smärta i hela min kropp. Det kändes som om alla mina lemmar hade tagits isär och återplacerats. Jag kände mig så hemsk. Under en hel vecka hade jag diarré och en bultande huvudvärk.

Jag tänkte att jag inte skulle berätta för någon om det jag varit med om, för vem skulle tro mig? Vad skulle folket tänka om det? Jag fortsatte att tala om för mig själv att jag aldrig skulle dela min erfarenhet med någon. En av mina mentorer [andlig ledare] ringde mig tre dagar senare för att förvissa sig om att jag mådde bra för jag hade skickat ett textmeddelande att hon skulle berätta för mig. Innan jag visste av det berättade jag det jag varit med om. När jag insåg vad jag höll på med hade jag redan berättat det mesta. Jag ville sparka mig själv. Jag grät för jag var övertygad om att jag gjort mitt livs största misstag. Nu hade jag berättat historien, det fanns ingen möjlighet längre att dölja någonting. Nu visste jag, om Gud vill att någonting skall berättas då blir det så Han är trots allt Gud.

Den 19:e augusti när jag vaknade upplevde jag smörjelsen i min kropp. Jag var svag och skakade medan vågor av elektricitet for genom kroppen. På kvällen såg jag ett skimrande ljus som kom in i rummet, mitt i ljuset fanns samma man. Den här gången satte Han sig på en stol intill min säng. Jag har ingen uppfattning om var stolen kom ifrån, men den fanns där så snart som Han skulle sätta sig. Det var en vacker stol som var gjord i rent guld, den såg ut som en vanlig stol med ryggstöd. På varje ben fanns en silverstjärna infattad i guld, samma stjärna fanns också mitt på ryggen. Det fanns runda hjul på varje ben.

Efter att Han hälsat på mig, sade Han att Han förstod att jag hade många frågor om Hans identitet och att Han kom för att förklara vissa saker som jag hade upplevt. Han sade: *"Jag är Jesus Kristus, din Frälsare. Om du har några tvivel, titta på mina händer. Platsen vi varit på är helvetet."* När jag såg på Hans händer kunde jag se att där spikarna hade genomborrat Honom.

Kära vän, jag vill tala om för dig att helvetet inte är någon fantasi som någon har hittat på utan det är en verklig plats och mycket obehaglig. Det skapades inte för människor utan för Satan och hans demoner. Vår rätta plats är himlen med Jesus men vi måste välja Jesus innan det är för sent. Idag om du hör Hans röst förhärda inte ditt hjärta; acceptera Jesus som din Frälsare och lev för Honom. Helvetet är en fruktansvärd plats, en plats full av fruktan och bedrävelse, en plats av plåga och evigt rop och tandagnisslan. Satan vill ta med sig så många som möjligt till helvetet. Samarbeta inte med honom, samarbeta med Jesus och du kommer att leva och inte dö.

Jag kunde inte förstå varför Herren sade till mig att välja mellan de två grupperna som Han visade mig i helvetet, jag var ju redan en pånyttfödd kristen. Jag hade tagit emot Honom i mitt liv och fortfarande sade Han att jag skulle välja om jag ville gå till helvetet eller inte. Jag förstod inte det. Jag började be och frågade Gud för att få en uppenbarelse om vad Han menade och vad Han ville att jag skulle göra. Herren uppenbarade för mig att jag hade oförlåtenhet och bitterhet i mitt hjärta mot en av mina systrar och mot en av mina kusiner. Jag bad Herren att förlåta mig för min oförlåtenhet, jag bad också min syster att förlåta mig för att jag inte förlåtit henne och att jag varit bitter i mitt hjärta mot henne. Herren instruerade mig att gå till min kusin och be henne om förlåtelse.

Herren påminde mig om att jag tidigare fått ett arbete som lärarinna på förfälskade betyg, Hans såg det som skuld och bedräveri. Jag var bestämd att göra det som var rätt och bad Herren hjälpa mig genom detta problem och att visa mig en enkel väg ut ur detta för detta var ett allvarligt brott som kunde ge mig fängelsestraff. Han vägledde mig att gå till Utbildnings Avdelningen och bekänna vad jag hade gjort. Jag var på väg att hamna i fängelse om det var oundvikligt. Jag upplevde påtagligt Herrens favör i detta. Personalen på Utbildnings Avdelningen sade att jag fick välja mellan att betala tillbaka den lön jag fått från regeringen eller inte. De lovade att inte resa upp åtal mot mig för de var förstummade av min bekännelse. Vår Gud är en trofast Gud som är Sitt Ord.

Om du är i en liknande situation som jag var i, vill jag uppmuntra dig att göra det som är rätt oavsett konsekvenserna. Du kanske hamnar i ett jordiskt fängelse men det är bara temporärt. Ingen smärta eller skam kan jämföras med att bli avskild från Gud. Helvetet är ingen trevlig plats, det är bättre att tillåta Gud att döma dig nu innan det är för sent. Vi bör inte vara rädda för Guds dom medan Guds nåd finns, vi måste tillåta Honom att visa vad som är fel i vårt liv medan vi fortfarande har tid att få det rätt inför Honom för det finns ingen förlåtelse på andra sidan graven.

Andra besöket till Helvetet

Den 18 e oktober 2005 vaknade jag klockan 05:30 och kunde inte gå till arbetet. Jag kände mig svag och drucken; jag kunde inte röra mig eller vända mig i sängen, Herrens närvaro var mycket påtaglig i rummet. Jag skakade och kände hur elektricitet for genom min kropp. Herren kom till mig strax före klockan 08:00, för sist jag såg på klockan var den 7:48 och Han kom kort efter det. Han hälsade på mig och sade att vi skulle fara igen för tiden går snabbt mot sitt slut. Jag steg upp och vi började gå. Vägen vi gick på idag var mycket olik de andra gångerna, även om vi gick med våra ben var det som om vi flöt fram mera än att vi gick. Medan vi var på vägen sade Jesus till mig att alla synder är onda och att det inte finns något som heter små eller stora synder. All synd leder till död oavsett om synden är liten eller stor. Herren sade att vi skulle besöka helvetet igen och Han frågade mig om jag var rädd. Jag svarade att jag var rädd.

Han sade, *"Fruktans ande kommer inte från Min Fader, den är från djävulen. Fruktan får dig att göra saker som kommer att ta dig till helvetet"*.

Utan tro är det omöjligt att behaga Gud, fruktan är direkt motsats till tro. Det är helt tydligt att fruktan inte kan behaga Gud för den förstör vår tro. Hela vägen till helvetet gick vi sida vid sida men så snart vi kom till helvetets port tog Han mig vid handen och höll tag i mig varenda sekund som vi var i helvetet. Jag var mycket glad att Han höll min hand för Hans grepp om min hand fördrev all fruktan från mig. Platsen var fortfarande densamma, inget olik från platsen vi besökte första gången. Där fanns flugor, maskar, en extrem hetta, lukten, skelleten, oljudet; allt var precis som det var första gången jag var där. Vi kom till samma äckliga gata, Herren förde mig till en grupp människor. Där fanns många jag kände igen från tiden de levde på jorden. De stackarna var i en fruktansvärd situation; de såg bedrövliga ut och plågades svårt men det värsta av allt var hopplösheten man kunde se i deras ansikten.

Herren visade en medelålders kvinna som jag kände innan hon dog. Hon dog i en bilolycka i början av 2005. Jag var chockad att se den kvinnan i helvetet för alla trodde vi att hon var en person som älskade och fruktade Gud. Herren sade att kvinnan älskade honom och att Han också älskade henne; hon hade tjänat honom medan hon var på jorden, hon hade fört många människor till Herren och hon kände väl till Guds Ord. Hon var vänlig mot de fattiga, hon gav till dem och hjälpte dem på många sätt. Hon var en god Herrens tjänare på många sätt.

Dessa ord som Herren sade chockerade mig ännu mer och jag frågade honom varför Han tillät någon som hade tjänat honom så bra att hamna till helvetet. Herren såg på mig och sade att kvinnan hade trott en lögn från djävulen. Även om hon väl kände till Skriften, trodde hon den lögn som djävulen kom med, att det fanns stora och små synder. Hon trodde att en liten synd inte skulle föra henne till helvetet, trots allt, hon var ju en kristen.

Herren fortsatte, *"Jag besökte henne många gånger och bad henne sluta med det hon gjorde, men många gånger tänkte hon att det hon gjorde var så litet, hon jämförde min varning med sin egen uppfattning om skuld. Det var en tid när hon slutade för ett tag men åter övertygade hon sig själv att varningen inte var från Mig utan att det var hennes egen röst, för den synden var för obetydlig att kunna bedröva den Helige Ande"*.

Jag bad Herren att tala om för mig vad det var för synd som kvinnan hade gjort och Han svarade mig, ”Den här kvinnan hade en vän som var sjuksköterska på Oshakati sjukhuset. När helst denna kvinna blev sjuk, gick hon inte till sjukhuset och betalade för sitt sjukhuskort som man gör normalt; hon tog telefonen och ringde upp sin vän för att ordna mediciner för henne från sjukhusets apotek. Hennes vän ordnade det alltid och talade om för henne vilken tid hon kunde hämta medicinen. Först accepterade hon djävulens lögn om stora och små synder och förkastade min sanning; hon fick en annan person att synda och stjäla för sig, men det värsta av allt, HON BEDRÖVADE DEN HELIGE ANDE. Detta gjorde att hon hamnade till helvetet. Det har ingen betydelse om du för millioner människor till Herren; det är fortfarande möjligt att hamna till helvetet om man bedrövar den Helige Ande. Du bör inte bara bry dig om din egen frälsning, utan du måste också vara noggrann att inte glömma bort din egen själ. Var alltid känslig för den Helige Ande”. Efter att Herren sagt detta sade Han att vi skulle gå tillbaka.

Många kristna som har hört den här berättelsen upplever den besvärande. De brukar fråga mig, ”Hur blir det med rättfärdiggörelsen, barmhärtigheten och nåden? Är det möjligt att förlora sin frälsning efter att man fått den? Är inte detta hårt? Kan Gud vara så grym?”

Som jag redan tidigare sagt i min bok, presenterar jag inte någon teologi här. Jag berättar bara det som Herren har visat och lärt mig – och det Han har tillåtit mig att få uppleva. Var snäll och slå upp i din Bibel för svar. Titta på dessa följande verser och bilda din egen uppfattning.

I stället slår jag min kropp och tvingar den till lydnad, för att jag inte själv på något sätt skall komma till korta vid provet, när jag predikar för andra. 1 Kor. 9: 27

Vad skall vi nu säga? Skall vi fortsätta att synda för att nåden skall bli större? Nej, visst inte! Vi som har dött bort från synden, hur skulle vi kunna fortsätta att leva i den? Romarbrevet 6: 1-2

Synden skall därför inte härska i er dödliga kropp, så att ni lyder dess begär. Romarbrevet 6: 12

Men om vi syndar med vett och vilja sedan vi fått kunskap om sanningen, finns det inte längre något offer för synder, utan en fruktansvärd väntan på domen och en förtärande eld, som skall uppsluka motståndarna. Hebreerbrevet 10: 26-27

Kan jag hamna till helvetet efter att jag tjänat Herren och lett många till Kristus? Döm själv!

Olydnad

Måndagen den 6:e mars 2006 vaknade jag klockan 05:30. Jag började be och upptäckte att en tung smärjelse var över mig. Min kropp var mycket svag och jag skakade; vågor av elektricitet gick igenom min kropp.

På eftermiddagen när jag låg på min säng, såg jag ett briljant ljus som fyllde rummet. Jag såg små vita, runda pärlor, stora som knappålshuvuden. Pärlorna föll som regn och for in i min hud när de kom i kontakt med mig. Dessutom såg jag ett moln som en vit dimma komma ner ovanifrån; det fyllde också rummet samt sjönk in i min hud. Därefter såg jag Jesus komma gående mot mig mitt i dimmolnet.

Han satte sig på en stol intill min säng. Jag har ingen uppfattning var stolen kom ifrån; den uppenbarade sig så fort Han var färdig att sätta sig. Det är en vacker stol som är helt i guld; utseendet påminner om en vanlig stol med ryggstöd. Varje ben har en silver stjärna, en liknande men större stjärna finns också på ryggstödet. Det finns runda hjul på varje ben.

Jesus hälsade på mig och sträckte fram sin hand och sade att jag skulle stiga upp för tiden rusar snabbt mot sitt slut. Han lyfte upp mig med sin hand och jag satte mig på sängen.

Sedan sade Han, *"Victoria, låt oss be"*. Han bad på ett språk som jag inte förstod; det enda ord jag förstod var "Amen". Sedan fortsatte Han med att fråga mig vad jag såg och jag sade att jag såg en grupp människor som var på väg till sitt arbete och andra som kom till arbetet. Jag såg också liknande vita pärlor som föll på dem som först kom till sin arbetsplats. Efter den första gruppen såg jag en annan grupp som kom senare. Under tiden upphörde regnet med de små pärlorna att falla.

Jag såg också olika folkgrupper som kom till olika kyrkor på söndagsmorgonen. Regnet med de små vita pärlorna började falla så snart som de tidiga anlände till gården utanför kyrkan. Det fortsatte att falla en stund för att sedan upphöra. De som kom sist fick inget.

Jesus frågade mig om jag förstod vad visionerna betydde och jag sade att jag inte förstod. Då förklarade Han för mig: *"Dessa visioner betyder att varje plats som du bör infinna dig på en viss tid och att du vet vilken tid du skall vara där, då finns det alltid änglar där som delar ut välsignelser för den avsedda tiden. Om du kommer i tid kommer du att få välsignelser, men om du är sen, kommer du att bli utan välsignelser för den dagen, för änglarna delar bara ut välsignelser för den avsedda tiden. Victoria, jag vill varna dig, för du kommer för sent till arbetet och du går speciellt sent till möten i kyrkan. Du bör veta att de gånger du kommit för sent utan någon verklig orsak, har du för alltid blivit utan välsignelser, de kommer aldrig att återvända till dig igen. Victoria, du måste sluta upp med detta och inte göra det igen ifall du inte har en verklig orsak att komma för sent."*

När Herren sade dessa saker till mig önskade jag att jag kunde försvinna eller ge Honom en acceptabel ursäkt för min olydnad. Jag sade till Honom att jag ibland försov mig, men Han tittade mig rakt i mina ögon och sade att jag ljög och att jag hade en dålig vana att gå tillbaka till sängen efter att jag vaknat för att tillfredställa en önskan att sova 'några minuter till'.

Efter att Jesus hade varnat mig sade Han, *"Stå upp, låt oss gå. Tiden rusar snabbt mot sitt slut och det finns saker vi måste göra"*.

Den här gången förde Herren mig till en plats jag aldrig tidigare varit på. Det var också första gången vi gick utmed vägen den dagen. Vi kom till en trädgård som var fylld med vackra blommor och vackra gröna träd; ingenting på jorden går att jämföras med denna skönhet. Det fanns olika slags vackra blommor i klara färger. Vi satte oss på en bänk i trädgården, den var gjord i rent guld med småklart skinande silver stjärnor.

När vi satt där pekade Han på något framför oss och sade, *"Victoria, kan du se staden där borta"*? När jag tittade såg jag en mycket stor stad, en klart upplyst stad. Den var vacker bortom all förklaring. Staden hade en klart skinande gata i guld och vid dess port satt en man

som såg ut att vara mycket gammal. Han hade långt vitt skägg och håret var vitt. Jag hade sett mannen tidigare och när jag frågade Jesus vem mannen var, sade Han att det var Abraham, trons fader.

Jag såg många gator i staden som också var belagda med guld. Där finns höga byggnader och de glänste som av guld. Stadens glans och prakt är obeskrivlig.

Jesus vände sig mot mig och frågade, ”Vad tycker du om staden”?

Jag sade att den var vacker och att jag vill gå dit. Jesus sade, ”Jag kommer att ta dig dit om du fortsätter att vara lydiga för där kommer också ditt hus att vara. Förbli lydiga – för om du är olydiga, Victoria, kommer kråkorna att flyga i ditt hus. Ditt hus kommer att vara en boning för ugglor och en lekplats för andar. Frukta inte för det, för jag är med dig. Bara lyd. För alla som är olydiga, i hans hus kommer kråkorna att flyga; det kommer att vara en boning för ugglor och en lekplats för andar”.

Jesus Kristus är verklig och Han älskar oss med en kärlek som är obeskrivlig, Hans största önskan är att vi skall välja livet och tillbringa evigheten med Honom. Hans hjärta är förkrossat för alla dem som dör och hamnar till helvetet för de valde att förkasta Frälsningen som Han erbjudit dem och valde döden i stället.

Oavsett om du är en pånyttfödd Kristen eller inte, var snäll och kom ihåg att: **Tiden går snabbt mot sitt slut.**

[Boken finns i helhet på Engelska www.amazon.com A Friendly Reminder Time Is Fast Running Out]

Alla Svenska bibeltexter är från Svenska Folkbibelns översättning där ej annat anges. Text inom [klammer] är översättarens förtydligande eller kommentar.